

Bůh není člověku vzdálen tak, že by se o něj nezajímal. Jako křesťané věříme, že Bůh svět stvořil z lásky a své tvory miluje. Mezi všemi tvory zaujímají nejvyšší místo andělé a lidé, protože mají svobodnou vůli a mohou tak milovat v plném smyslu tohoto slova. Proto se také při stvoření člověka v Bibli říká, že byl stvořen k obrazu a podobě Boží.

Když se Bůh sklání k milovanému člověku, který je narušen hříchem, nabízí se otázka, kam až může v této lásce k člověku zajít. Křesťanskou odpovědí je, že zašel až do krajnosti. Přiblížil se nám, lidem, natolik, že přijal naše lidství a stal se člověkem. Nestal se jen podobným člověku (to je hereze zvaná doketismus), ale stal se ve všem jako my – kromě hříchu. Bůh Syn tedy přijal v určitém čase a na určitém místě lidství a narodil se jako Ježíš z Nazareta. Jako Bůh i člověk je Spasitelem a Vykupitelem, tedy tím, kdo je nejvyšší. Židé pro to měli výraz „Pomazaný“, neboť pomazáním se udělovala nejvyšší hodnost, např. královská či kněžská. Pomazaný se hebrejsky řekne Mesiáš a do řečtiny se to překládá jako Kristus. Ježíš, který je Kristus, tedy představuje jakýsi vzor a příklad toho, jak má dokonalý člověk vypadat.

Tento příchod Boha na svět nazýváme vtělením. Přesněji bychom měli mluvit i o „včlověčení“, protože Bůh Syn nepřijal jen tělo, ale celé lidství včetně duše. Když na začátku Janova evangelia čteme, že „Slovo se stalo tělem“, tak si musíme uvědomit, že to píše žid, který myslí hebrejsky, i když psal řecky.

Když hebrejšтина říká „tělo“, myslí tím člověka. Podobně to můžeme vidět třeba na anglickém slovu everybody, což doslova znamená „každé tělo“, ale myslí se tím „každý člověk“, neboli „všichni lidé“. Podobně je to v hebrejštině i s „duší“. Když se Slovo stalo tělem, musíme tomu tedy rozumět, že se stalo člověkem.

Někteří zastánci jiných náboženství jsou pohoršeni představou, že by se Bůh měl stát člověkem, protože to pokládají za ponížení a urážku skutečné velikosti božství. My bychom na tuto námitku měli odpovědět otázkou, v čem spočívá skutečná velikost a dokonalost: v osamělé netečnosti vůči druhým, nebo v sestoupení k těm, které milujeme? Jako křesťané bychom měli vždy volit druhou možnost.

zdroje/doporučená četba

Jan 1, 14: A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

Flp 2, 6—7: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí.“

Katechismus katolické církve 456—483